

OD ISTOG PISCA:

Priče

Beogradske priče

Priče o osobenjacija i malim ljudima

Sarajevske priče

Priče o moru

Turske priče

Priče o selu

Susret (najkraće priče)

Fratarske priče

Novele

Novele o ženi

Novele o mutnim vremenima

Romani

*(Travnička hronika, Na Drini ćuprija,
Gospođica, Prokleta avlija)*

ANDRIĆ

Priče o gradovima

Andrić u Rimu 1920. ili 1921. godine

Priče Ive Andrića
KNJIGA 8

Copyright © 2016, Zadužbina Ive Andrića, Milutina
Bojića 4, Beograd

Copyright © 2016, Izbor Zadužbine Ive Andrića,
Milutina Bojića 4, Beograd

Copyright © 2016, ovog izdanja, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Priče o gradovima

SADRŽAJ

Dan u Rimu	11
Prvi dan u radosnom gradu	20
Zanos i stradanje Tome Galusa	26
Prokleta istorija	39
Noć u Alhambri.	101
Na lađi	113
Bajron u Sintri	121
Panorama	127
Susedi	163
Ljubavi.	183
<i>Rečnik turcizama, provincijalizama i manje poznatih reči i izraza</i>	<i>191</i>
<i>Hronologija života i rada Ive Andrića</i>	<i>207</i>
<i>Napomena uz ovo izdanje</i>	<i>221</i>

DAN U RIMU

U ono doba kad su se naši rasuli po svijetu, izbjegao je i Nikola Kriletić, dobrovoljački potporučnik, Mostarac. S teškom ranom na koljenu, koja je sporo zarastala, i s velikim odlikovanjem na grudima, koje je samo praznikom nosio, prošao je kao dobrovoljac i kurir većinu evropskih prijestonica.

I nigdje se, kažu, nije začudio.

Njegovi sudovi o zemljama i gradovima bili su zanosni ili oštri, ali uvijek kratki. Najkraći je bio o Rimu.

„Sve sam goli hajduk!“

Razloge nije imao običaj da navodi. Uistinu je u Rimu proveo samo jedan dan, a u zoru drugog dana je otputovao na Krf.

Stigao je jedne večeri u martu, i pošto je predao pukovniku poštu, odveo ga je Stanić u hotel. Taj Stanić je bio crn i dežmekast Dalmatinac, koji je nekad kao student teologije prebjegao u Srbiju, a sad je bio pastir poslanstva i vještak za izbjegličko pitanje. Obeća da će doći sutra po njega da mu pokaže Rim.

Pošto je izvadio civilno odijelo iz kofera i metnuo pantalone ispod dušeka, da bi sutra imale formu, i pošto je ćemer sa ušteđenim napoleonima metnuo pod jastuk, Kriletić leže i zaspao odmah.

Sutra ujutro bijaše mutan dan. Kriletić se upravo bio obrijao i umivao se glasno, kad Stanić dođe po njega.

U Via Nazionale ih uhvati kiša. Škropac je tukao po asfaltu da su klobuci vode skakali kao gusti cvjetići. Utrčaše u kapiju neke crkve. Uđoše najprije u predvorje, u kome bješe poredano mnogo mokrih kaputa od gume, koje je čuvao neki starac. I oni prisloniše amrele. Uđoše polako u crkvu, iz koje je dopirao krupan glas. U prostranoj crkvi, u svjetlu kišna dana, bješe malo svijeta; sa amvona je grmio plecat i obrijan prezbiterijanski pastor. Sjećajući se londonskih crkava, Kriletić odmah poznade da nije katolička.

Pastor učuta, a jedan visok čovjek s bradom i naočarima sjede za harmonijum i poče da pjeva u basu, prateći se sam. Žene iz klupa prihvatiše. Kad se pjesma svrši, pastor opet poče da grmi i gestikulira. Kriletić zijevnu, primače glavu Staniću i upita ga šapćući:

– Koliko ima katoličkih crkava u Rimu?

– Na stotine.

– A engleskih?

– Biće da je ovo jedina.

– Hm! Pa baš da ja u tu upadnem.

Opet učuta pastor i opet poče pjevanje, otegnuto i jednostavno sa kadencom u refrenu:

*Jesus Christ, my love!**

* Isuse Hriste, ljubljeni!

Kriletić udahnu vazduha i poče da pjevuši za njima, najprije tiho pa jače, dok se konačno kod svakoga refrena nije razabirao njegov bas. Sjeti se kako je u Londonu u oficirskom klubu pjevao! *It is long way...** i dođe mu prijatno da uz otegnutu pratnju harmonijuma i reske glasove Engleskinja pusti glas.

Stanić ga poteže za kaput.

– Bogami će nam ukrasti amrele!

Kad se svršila pjesma i opet počeo pastor, Kriletić reče gotovo glasno:

– Pa da idemo.

I na veliko čudo i negodovanje onih koji su sjedili oko njih, digoše se obojica u pô službe.

Kad su izišli, Kriletić samo promrsi:

– E, gdje ja neću upasti!

I nije više htio da govori o crkvi. Odoše da traže piva.

Popodne i večer odluču da sam prođe gradom i da se provede. Poslije ručka reče Staniću:

– Ne treba ti da dolaziš.

Težak od obilna ručka i piva, spavao je dugo. Razvedrilo se i spremao se svijetao suton poslije kiše, kad se uspeo na Pinčio. Park pun svijeta. Trešti vojna muzika. Kako se lako ide, ispavan i umiven, po stazama još vlažna pijeska za koje se ne zna kuda vode! Sunce zalazi pored kupole Svetog Petra.

Kriletić stupa.

Djevojčice na klupama uvlače noge pod suknje; strepe od njegovog pogleda.

Na terasi, naslonjeni na kamenu balustradu, ljudi što posmatraju Rim i sunce koje zalazi. Talijani. Englezi

* Dug je to put...

sa fotografskim aparatima. Neki bradat jermenski episkop, sa pratnjom. Parovi koji se čvrsto drže za ruke. Pošto je bacio jedan ravnodušan pogled na polje od krovova, tornjeva i kupola, ugleda pod sobom prolistala stabla i uz ogradu jorgovan napola procvao. Odmah se sjeti kuće i djetinjstva, kad je u jedan šupalj direk iza jorgovana krio niklen novac, što je krao maćehi, pakosnoj ženi zelenih očiju. Zagolica ga na smijeh i nasmija se poluglasno. Neko ga pogleda. Brzo je sišao niz brijeg.

Dolje u gradu već se smrkava. Vreva i bezbrojan svijet. Ulice se dūlje i savijaju. Svaki ugao obećava da će se nešto prijatno dogoditi. Veče miriše na avanturu. Svirka izdaleka. („Kao u Odesi“.) Lovio je poglede žena. Za jednom koja se smijala uđe u kapiju.

Tako je prošao mnoge ulice i bilo je već devet sati kad na jednoj maloj pijaci, sa fontanom koja je visoko bacala vodu, osjeti miris pržene ribe i glad i žeđ u isti čas, i uđe u restoran.

Malen restoran. U njemu gusto poredani stolovi, maleni i bijeli. Već rijetki gosti. Prijatno svjetlo. Kriletić sjede u kut. Teško se sporazumijeva za jelo; goni kelnera srpski, ali gazda, riđokos i okretan, uvjerava stranca da će on da ga zadovolji. Zbilja se redaju dobra jela. Samo zelje vraća. Vino, bijelo, u boci opletenoj tankim šašem, resko i dobro.

Kriletić pije.

Bješe u njega drug, zajedno su istjerani iz trgovačke škole, pa kad se napije žilavke (malo je slična ovome!), a on nasred mostarske ćuprije razvezuje kravatu, „vrijeme je“ kaže „da se spava“. A popodne je, i svijet se smije.

Kriletić puši. Čačka zube i ispira vinom. Jedna od onih večeri kad je cigareta slatka a vino pitko, i nema želja, sem jedne velike koja ga ispunjava svega, a sama po sebi je radost. Udahnu duboko vazduh i onda ga šumno izbacii naduvši obraze. Neki gosti se okrenuše. Tek tada spazi blizu sebe jedan par. Čelav muškarac i vitka crnka; ispod stola joj vire prebačene noge u crnim čarapama. Kriletić pogleda u noge pa u nju. Ona je pušila i gledala za dimom. Kriletić poruči još vina. Nakašlja se, žena ga pogleda, a on joj namignu lijevim okom lagano, obješenjački.

Misleći da ili nije vidjela ili nije razumjela, i da bi bio razumljiviji, Kriletić mrdnu obrvama i pokaza glavom i očima na muškarca, a onda je pogleda – eh! – u oči, osmjehujući se nimalo dvoznačno. Ona naglo povuče noge i okrenu glavu prema muškarcu, koji je pogleda. Kriletić naslonio glavu na dlan lijeve ruke, a desnom toči polako vino, držeći mali prst odvojen od ostalih. Muškarac zovnu ljutito da plati, a žena skupi široki ogrtač, torbicu i amrel. Iziđoše, prvo ona pa on. Kriletić je cupkao nogom pod stolom, klimao glavom, i reče poluglasno, za sebe:

– Znamo mi i take!

Pust ostade kut. Malko je tužno, a neodređena želja u njemu još veća. On traži mezeta. Ne razumiju ga, a on se diže i sam donosi, sa velike tezge u drugoj sobi, sira i masnih kolačića. Nude mu narandže.

– More, nemam ja dece.

Vino postaje ljutkasto i mora da se pije u velikim gutljajima. Gazda počinje da se vrtil oko njegova stola,

kao da bi nešto da mu kaže, pa se učtivo uvija i skanjuje. „Sve za pare“, misli Kriletić; sjeti se da opipa buđelar. Na mjestu je. Dobro.

– E, vino vam valja. Alal ti vjera!

Dobrostivo priznaje Kriletić kao da je nečim drugim nezadovoljan.

Gazda se negdje izgubi, a on se i opet sjeti pokojnog Tikice, s kojim je zajedno istjeran iz trgovačke škole, i taraba u mahali, kad se polako, polako smrkava kao dugo veselje, i glumice koja se zvala Bugarska i nekih „ugursuza“, i pjesme, želja mu razape grudi, poraste do samog grla i poče prijatno da ga guši. Osjeti sam svoj dah, vreo i vinski.

*Jesi li se naspavala,
More, dilber Anđelijo-o!*

Sviđa mu se i glas, i sam sebi je prijatan i lak.

Opet se stvori gazda kraj njega kao opomena i iščeze.

Otkud mu dođoše na pamet Karlovci? To je bilo davno. Svu noć su pili, a pred zoru kaluđeri nadadoše graju. Nisi ti, kažu, kršten kad si iz Hercegovine i kad toliko možeš popiti. On se brani, ali ne može od smijeha. Jedan profesor mu kumuje. Bilježnik mu lije za vrat bijelo vino, a kaluđeri pjevaju gromko neki divlji tropar i pitaju ga da li se odriče vruga i njegovih djela. I onda svi zajedno pjevaju neku sremsku mrsnu pjesmu.

Dođe mu da se smije, ne može da se sjeti prvih stihova. ali ritam bije nogom i pjeva u basu dva-tri posljednja:

*...devojčice,
Čija li si ti?
Ja sam seka iz Oseka,
Trgovačka kći.*

Veselo. Sasvim veselo. Opet se pojavi gazda i pogleda prvo na sat pa na gosta. Kriletić se razljuti. Njegovo veselje ostade, samo dobi nov oblik: veselilo ga je da prigovara i traži kavge. Sad zna: ridokosi gazda podsjeća ga na jednog novinara iz Sarajeva s kojim se žestoko posvadio u hadži-Lelečićevoj mehani, jer je omalovažavao Mostar i Mostarce. Vara ga sjećanje i vara ga daljina. Sve mu dolazi blisko, i poznato, i lako: šta je ovo sve prema snazi što je u njemu, širi se i razapinje ga? Omjera svoja ramena, jedno pa drugo.

– Ih! – podvriskuje Nikola, širi ruke, isprsuje se a stegao pesnice. Podrhtava staklo na stolu.

Gazda u neprilici obilazi, malo podalje, oko njega i hoće da zausti da ga diže.

– Sinjore...

To ga konačno uvrijedi. Nerazumljiva mu je i neopisivo ga ljuti tuđina. Žestoko ga prekide.

– Ništa! Ništa! Svi ste vi jednaki. Bagaža. Ba-ga-ža!

– Sinjore...

– Ništa! Ti si meni u hadži-Lelečića rekao da bi trebalo zasuti Ivan. Kaže: tunel zasuti, da Hercegovci ne mogu u Sarajevo. Uvreda! Ja! – Uh!

Kriletić škrinu zubima i skoči. Prevrnu se boca i pade na čašu. Opet se smiruje i sjeda.

Kasni i posljednji gosti. Neki kočijaši i pijanice od zanata iskupili se kraj vrata, pa posmatraju stranog

pijanca kako se objašnjava sa gazdom. Smiju se. Pri-
laze bliže. Kriletić, već sasvim uvrijeđen, podnimio se
na lakat, a noge ispružio daleko, pa tako napola leže-
ći dobacuje gazdi pokoju riječ, a oči mu zakrvavile i
napola zaklopljene.

Gazda se obraća onoj četvorici i tuži im se. Kriletić
grmi muklo i kratko.

– Sikter! Ti i oni.

Gazda ga i opet moli da iziđe, jer će da plati globu,
radnju će mu zatvoriti. Kriletić lupa rukom u astal.

– Vina ti meni daj, a za drugo te ne pitam. – I vadi
novčanik, pokazuje franke, dolare i rublje.

– *Je... payer...* oca ti, koga sam ja još prevario?

Otpasuje se i vadi skrivene napoleone, premeće ih
s dlana na dlan i opet vrišti.

– Zar za mene da nema vina. A ovi ovdje?

I psuje im svima majku i kaže kako je on danas
vidio njihovo gospodstvo. „Tarete – kaže – istom
maramicom i nos i cipele. Fuj!“

– Ej, gazda, vino hoću, najskuplje i najbolje... *Je...
tout payer...*

Diže se da traži gazdu i krči put između gostiju. A
njih se sakupilo sedam-osam. Među njima je i jedan
poslužitelj ekspresnih vozova. On se primiče Kriletiću,
i počinje da ga miri francuski. Kriletić ga ne razumije,
ali videći mu poslužiteljsku uniformu, mutno se sjeti
nekih Belgijanaca i nekog koncerta Crvenog krsta u
Parizu, i tapše ga po ramenu.

– Belgijanac! Aferim! Ti da sjedneš sa mnom pa
da pijemo kô braća, a ovo da izjurimo napolje. Sve! E
baš... kad si Belgijanac! Jedino Srbija i Belgija! A sve

drugo багаža. Bagaža! Jedino Srbija i Belgija propa-
doše. Neka! Samo Cigani ne propadaju! Aferim!

Poslužitelj se smješka u čudu. Gazda iza tezge više
talijanski i obećava im za sutra balon vina ako mu
izbace napast iz restorana. A Kriletić stoji među njima,
za glavu viši od svih, i goni ih napolje.

– Ajde, sikter vi, da vam platim, pa napolje.

Tada se jedan, ponajmanji zaskoči i udari ga svom
snagom u trbuh. Kriletić se zaljulja, smrče mu se, ali
bi bio održao ravnotežu da mu onaj isti poslužitelj
ekspresa ne skoči na leđa i ne steže ga za vrat. Opsova
im sve i spomenu Miloša u Latinima. Pade, a sva se
gomila baci na njega. Još samo stiže da lijevom rukom
udari jednoga po tjemenu da je odletio do tezge, na
kojoj zaigraše boce i čaše. Jednoga ujede za ruku. Zaste-
nja, pomisli na revolver u džepu i škrinu zubima. Na
svakoj ruci mu sjede dvojica. Vrat mu je stegnut, krv
mu ide u glavu. Osjeti da slabi i gubi svijest, i još se
jednom trgnu cijelim tijelom da se sva gomila nad
njim zaljulja, a onda poplavi sve oko njega, i zanesse se.
Digoše ga, otvoriše vrata širom, i iznesoše ga napolje.

Bila je blizu ponoć. Mala pjaceta ispunjena tamom i
šumom vjetra i vode. Jugova noć bez zvijezda. Nasred
trga fontana baca visoko vodu, a vjetar joj zanosi
mlaz preko bazena i prosipa s pljuskom po kaldrmi.
Prenesoše ga i položiše pod sam mlaz vode, koji mu
se rasipao po glavi i grudima. Kad osjeti vodu, on
se trznu kao u snu. Studen poče da ga mučno boli u
zamrloj svijesti. Svi se brzo razidoše. Na restoranu se
spusti roleta.